

Prædiken ved menighedsrådsforeningens 100 års jubilæum

Af Marianne Gaarden, den 1. februar 2020 i Maribo Domkirke.

Fra Paulus 1. brev til Kor. kap 12

Der er forskel på nådegaver, men Ånden er den samme. Der er forskel på tjenester, men Herren er den samme. Der er forskel på kraftige gerninger, men Gud er den samme, som virker alt i alle.

Det, som Ånden åbenbarer, får hver enkelt til fælles gavn.

Én får gennem Ånden den gave at meddele visdom, en anden kan ved den samme ånd meddele kundskab.

Én får tro ved den samme ånd, en anden nådegaver til at helbrede ved den ene og samme ånd,

og igen en anden får kraft til at gøre mægtige gerninger.

Én får den gave at tale profetisk, en anden evnen til at bedømme ånder; én får forskellige slags tungetale, en anden evnen til at tolke tungetale. Alt dette virker den ene og samme ånd, der deler ud til hver enkelt, som den selv vil.

For ligesom legemet er en enhed, selv om det har mange lemmer, og alle legemets lemmer, så mange, som de er, dog danner ét legeme, sådan er det også med Kristus.

For vi er alle blevet døbt med én ånd til at være ét legeme, hvad enten vi er jøder eller grækere, trælle eller frie, og vi har alle fået én ånd at drikke.

Et legeme består heller ikke kun af én del, men af mange. Siger foden:

»Jeg er ikke hånd, altså hører jeg ikke til legemet,«

er den dog alligevel en del af legemet, og siger øret:

»Jeg er ikke øje, altså hører jeg ikke til legemet,«

er det dog ligefuldt en del af legemet.

Var hele legemet øje, hvad blev der så af hørelsen?

Og var det hele hørelse, hvad blev der så af lugtesansen?

Gud har nu engang givet hver enkelt del dens plads på legemet, som han ville det.

Hvis det hele kun var én legemsdel, hvad blev der så af legemet?

Men nu er der mange lemmer, men ét legeme.

Øjet kan ikke sige til hånden: »Jeg har ikke brug for dig,«

eller hovedet til fødderne: »Jeg har ikke brug for jer.«

[...]

Sådan som Gud har sammenføjet legemet, har han givet det, som mangler ære, desto større ære,

for at der ikke skulle opstå splid i legemet, men lemmerne være enige og have omsorg for hinanden. Lider én legemsdel, så lider også alle de andre.

Bliver én legemsdel hædret,

så glæder også alle de andre sig.

I er Kristi legeme og hver især hans lemmer.

Kirken er Kristi legeme

”I er Kristi legeme og hver især hans lemmer,”

siger Paulus, og peger på forskelligheden som nødvendig for et godt og stærkt fællesskab.

Vi mennesker er en masse små forskellige dele,

der tilsammen udgør en helhed.

Dermed siger Paulus også, at forskelligheden er forudsætningen for et stærkt fællesskab.

Hvad er fødderne værd, hvis ikke der er ben og krop.

Og hvad gavn gør en hånd, hvis ikke den sidder på en arm, der er fæstnet på en krop.

For slet ikke at tale om hvor makabert det er med et hoved uden kroppen.

Alle kroppens forskellig legemsdele udgør tilsammen helheden – det er så logisk, at selv et lille barn forstår det.

Og ligesom kroppen har brug for forskellige lemmer for at udgøre et helt legeme, sådan har fællesskabet også brug for mange små forskellig dele for at udgøre en helhed.

Og vi kunne ikke holde gudstjeneste nu, hvis ikke vi havde en organist til at spille, en kasserer til at holde styr pengene, en kirketjener til at sætte salmenumre op, og mig til at prædike – og jeg kan love jer, at det ikke ville være godt, hvis det var mig, der sad på orgelbænken.

Vi er alle skabt forskelligt, med forskellige evner,

og det er forskellighederne, som gør fællesskabet stærkt – ikke lighederne.

Det er så indlysende rigtigt.

Alligevel har vi mennesker en tendens til at undre os over, at andre mennesker ikke er lige som os selv.

Hvor mange af jer har sagt, når I skulle give et råd:

”Altså hvis jeg var dig, så ville jeg...”

Men jeg er jo netop ikke dig!

Eller hvor mange har indledt en sætning med ordene:

”Jeg forstår ikke, hvorfor du ikke bare gør sådan eller sådan. Det ville jeg have gjort, hvis jeg var dig”?

Men jeg er jo netop ikke dig, der tænker, føler og handler anderledes end mig.

Og hurra for det – det styrker fællesskabet.

Men det er af en eller anden grund meget, meget svært for os mennesker at forstå og tage konsekvensen af.

Det er ofte vores forskellige måder at tænke, handle og tro på, der skaber konflikter.

Anderledes var det ikke på Paulus’ tid.

Paulus skrev til menigheden i Korinth, fordi der var mange konflikter, som han ville forsøge at løse ved at skabe en ny forståelse af menighedens fællesskab.

Han brugte billedet af menigheden som Kristi krop.

I er Kristi legeme og hver især hans lemmer. Alle er vi lemmer på den ene og samme krop, hvor Kristus er hovedet.

Lider én legemsdel, så lider også alle de andre.

Og bliver én legemsdel hædret, så glæder alle andre sig.

Alle i fællesskabet er forbundet med hinanden af det samme åndedræt, det samme hjerte og den samme puls, der ilter blodet i hele kroppen – på samme måde som ånden gennemstrømmer hele skaberværket.

Den første dansker i rummet, Andreas Mogensen, sagde, at det havde slået ham, at der ingen grænser er på jordkloden, når man ser på den udefra. Vi bebor den samme klode. Alle er vi forbundet med hinanden. Det glæder i det store som i det små.

Lider graveren, så lider også alle andre. Bliver kirkeværgen hædret, så glæder alle andre sig.

Og organisten, kirkeværgen, præsten, kontaktpersonen, kordegnen, de frivillige og menighedsrådsformanden er sammen med alle de andre i kirken forskellige. Vi tænker, handler og føler forskelligt. Alle har vi forskellige perspektiver.

Det vigtigste er, tænker præsten, at få skrevet en prædiken, som menigheden kan lide
– og glemmer så at sende salmerne.

Det vigtigste er, tænker organisten, der skal øve i kirken, at få salmerne i god tid inden søndagen.

Det vigtigste er, tænker graveren, der vasker gulvet i kirken, mens organisten øver, at kirkegulvet er rent til på søndag.

Det vigtigste er, tænker den frivillige, der viser kirken frem og går ind på det nyvaskede gulv med en flok konfirmander, at de ser vores flotte kirke.

Det vigtigste er, tænker menighedsrådet, at der ikke er konflikter blandt vores personale, de frivillige og præsten.

Graveren klager over den frivillige, der kommer med alle konfirmanderne og snavser kirkegulvet til.
Den frivillige klager over organisten, der øver, når han skal vise kirken frem.
Organisten klager over præsten, der ikke afleverer salmerne i tide.
Præsten klager til menighedsrådet over alle konflikterne i kirken imellem de frivillige og ansatte, som menighedsrådet har ansvaret for.
Og menighedsrådet beklager sig over, at der ikke er flere, der vil stille op til menighedsrådet!

Mennesker er forskellige og har forskellige perspektiver, og det giver sammenstød og konflikter.

Sådan var det på Paulus' tid og sådan er det i vores tid.

Men det er fortsat forskellighederne, der gør fællesskabet stærkt.
Man kan ikke have en kirke kun med organister eller præster, det svarer til en krop kun med fødder eller hænder.

Vi er alle blevet døbt med én ånd til at være ét legeme, hvad enten vi er jøder eller grækere, trælle eller frie, menighedsrådsmedlemmer eller præster, frivillige eller ansatte, og vi har alle fået én ånd at drikke.

Det er godt at blive mindet om i dag, hvor menighedsrådsforeningen for Lolland-Falsters Stift fejrer 100 års jubilæum.

Alle arbejder vi på hver vores måde for kirkens liv og vækst, og alle ønsker vi os et stærkt og godt fællesskab.
Paulus' billede af kroppen i Første Korintherbrev minder os om, at hver enkelt legemsdel skal have det godt for at helheden, menigheden, kan have det godt.

I Første Korintherbrev henleder Paulus også menighedens opmærksomhed på den nat, da Jesus blev forrådt, hvor han tog et brød og fortalte dem, at det var hans legeme, hvorefter han delte brødet med dem.

Menigheden blev derved alle lemmer på den ene og samme krop med Kristus som hovedet. Nadver er derfor også den dag det ritual i kirken, hvor vi både bliver mindet om og genoprettet i det liv, hvor vi er forbundet med hinanden i Kristus. Som vores legeme er et levende hele, hvor alle de forskellige legemsdele har del i et og samme liv, således er den kristne menighed et levende hele,

hvor hvert enkelt menneske er
gennemstrømmet af det samme liv.

Man mærker det uvilkårligt, når gudstjenesten
søndag formiddag er slut, og graveren har
knælet side om side med den frivillige, og
præsten drikker kaffe i våbenhuset med
menigheden og lover organisten, at salmerne
nok skal komme til tiden i næste uge.
Et stærkere fællesskab findes ikke.

I en tid, hvor folk i høj grad søger
fællesskaber, tid til fordybelse, fred, ro og
stilhed, og et sted, hvor man kan lægge
mobiltelefonen fra sig, så har kirken også i
dag fortsat det bedste af alt i denne verden at
tilbyde:
fællesskabet med hinanden og Kristus.

Jeg tror, at det er derfor,
at kirken trods bøvl, konflikter og
stridigheder,
her 2000 år efter Paulus skrev sit brev til
Korintherne, fortsat lever og har det godt –
også her på Lolland-Falster.
Også vi er Kristi legeme, og hver især er I
hans lemmer.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og
bliver
én sand treeing Gud, højlovet fra første
begyndelse,
nu og i al evighed.
Amen